

DÜŠEVNI LIST

Drž. žensko učiteljišče
Simon Milač, profesor
Maribor

Mêsečne verske novine.

Vu iméni prêkmurske evang. sinjorije reditel
i vödávnik: FLISAR JÁNOŠ, Murska Sobota.

Rokopisi se morejo v Puconce pošilati.

Ček računa št. 13,586; imé „Düševni list“ Puconci.

Cejna na cejlo leto 20 Din., v zvönstvo 30 din.,
v Ameriko 1 Dol., edne numere 2 din.

Naprejplačilo

gorivzeme vsäki evang. dühovnik i vučitel.

Svetske brige i Jezušovi tanäči.

Ne živémo v tákšem vrêmeni, ka bi lahko pravili: brezi skrbi, veselo živémo. Živlênje je dnes skoron vsakomi težko bojüvanje. Ki se pa ešče za familijo more skrbeti i za bodôčnost svoje decé, tistomi večkrät postáne eden-eden vläs pred cajtom sêri i briganje brazde zorjé na njegov obráz. Vsaki človek velke brige i skrbi nosi na ramaj. Ali ka právi Jezuš na tô naše velko briganje?

„ . . . ne skrbte se za žitek vaš, ka bode te jeli i pili, niti za têlo vaše, ka bode te obláčali . . .“ I nadale: „Ne skrbte se záto za útrášnji den; ár útrášnji dén se bode skrbo za svoja.“

Čúden se nam vidi tê Jezušov tanáč i tê brigajoči se zburkajo nad njim: Kakda se naj ne skrbimo, da brezi skrbi nemremo živeti?!

Tê lahkoški i manjácke pa právijo: zakaj bi delali i skrbeli se, vê Jezuš túdi tak veli: „Ne skrbte se . . .“ Ali ki tak tolmačijo Kristušove reči, ka On manjáke zagovárja, tisti so nájmenje nê spoznali rázum Jezušovoga opominanja. Vê Jezuš drügič pa etak veli: „Delajte, dokeč je dén . . .“ I on sam je nigdár nê büo brezi dela i skrbi. Jezuš nam ne bráni skrbeti se za one živlênjske potrebščine, brezi šteri nemremo svoj žitek goridržati. Vê se za te vsakdanéšnji krúh ešče v Očanaši molimo, na štero molitev nas je On návčo. Vnogo lüdi si s poštenim delom i mertüčli-

vim živlênjom hižo, pohišstvo, vérstvo správi. Kakši nevoščéni človek bi mogo bidti, kí bi té za po poštenoj pôti, z nojom i trüdom správlene zemelske dáre obsôdo?

Jezušove opominajôče reči na drüge, na one idejo, kí svojo cêlo môč, svoje cêlo življenje samo na tô ponücajo, da kem vékše zemelško bogástvo správi. Srcé i düša, vsa njihovo mišljenje i čütenje je k tomü cíli prikapčeno; pred njimi je Bôg, stariš, bližnji, brat i sestra, pomáganje siromákov, cerkev, vadlúvanje, düša — vse tô samo prázna rêč. Njihovo srcé se pred nikšov nevolov ne strsne, njihove roké se na nikši áldov neodpréjo, za kakšté máli hasek so gotovi odati svoje vadlúvanje i ešče düšo. Gotovi so svoje bližnje na nikoj djäti, samo naj do vékšega bogástva prídejo. Tô so oni, kí ne slüžijo Gospodnomü Bôgi, nego Mamoni, tomü krívomü bôgeci, kí ne pozna smilenosti, lübézni, samo edno pozna — sebičnost. Té hamišen bôgec dopústí hamišijo, krívo priseganje i vse hüde grehe za nepoštено správanje bogástva.

Od tágšega nás varje Jezuš, tákšo mamonovo slüžbo nam bráni, gda veli: „Ne skrbte se . . .“ Ár nemremo slüžiti Gosp. Bôgi i sebičnosti.

Túdi z jestvinov i pityinov je tak, kak s pohištvom, vérstvom; hráno si more vsaki pripraviti. Pavel ap. veli: „Što ne dela, naj ne jê“. Záto, gda nás Jezuš opomína: „Ne skrbte se tak govoréči: Ka bomo jeli i ka bomo pilí? . . . ár vsa eta poganje spi-

távajo“ — te nájmenje ne zagovárja manjáke, nego nás obarvati šcé od nemertučlivosti i zapravlôsti, od toga, ka bi cêlo svoje živilênje samo za gút i žalôdec dáli na áldov i z vse drúgoga bi se spozábili. Jestejo, kem na nikoj ne zíde, ali od gúta nikaj ne šajnálivajo. Té sôdi Jezuš s svojimi rečami.

I túdi na oblêko ide Njegov opomin — „I za obleko ka se skrbite?“ Oblêka, známo, ka je potrebna. Ednoga nemárno-oblečenoga, brnjavoga i zamázanoga nišče nemre hváliti i Jezuš ne právi, naj na sébe nikaj ne dámo, ne bráni nam za pošteno i potrebno obleko se skrbeti, nego bráni nam précimbni, samo gízdot slúžeči gvant, šteri je nájvečkrát sploh nê praktičen.

Samo glédajmo ženski divat, šteri se skoron vsákí mēsec premenjáva i nazádnje na to príde, ka strašilo naprávi s človôka. I žalostno je, ka kelko neméra, njefke, gízdoti, dojglédanja, zapravlôsti i brez-pametnoga strádanja je zavolo nôroga, cifrastoga divata.

Jezuš nás má opominati, naj se ne skrbimo samo za gvant. Ali ništerne ženske i deklina tak mislijo, ka je človek telko vrêden, kelko je na njem gvant vrêden, záto njihova edina miseo je, kak nájlepši

i nájdragši gvant. Držinski mér, mož, deca i vse drúgo je nazáj valon, prvo je gvant.

Istina, ka jestejo, ki človôka po gvanti cenijo i či štoj malo falêši gvant má, ali ne biži včasi za divatom, doli ga glédajo. Ali tiste glavê, štere človôka samo po oblêki sôdijo, so jáko prázne. I velki důševni siromácke so oni, kí mislijo, ka samo tak valájo kaj pred lúdmi, či drági, précimbni gvant májo.

Od tákši môtni misli i višešnje brige, skrbi nás šcé Jezuš odvrnôti i naš pogléd na naše důševno, zanemárjeno živilênje obrnôti, gda nam veli: „Iščite pa prvo králestvo Bože i pravico njegovu . . .“

Nájveč lúdi se z důše spozábi, štera pa túdi gladúje i žija — rêč Božo i pravice Kristušovoga evangeliума; štera bi se túdi rada v lêpi svétešnji gvant oblekla i rada bi se z vekivečnimi kinčami — kak je vörvanje, v Bôgi vüpanje, lúbézen itd. — okinčala ali ne brigajo se ž njôv. Pa „ka valá človeki či cêli svêt pridobi, v svojoj dlúši pa kvár vadlúje?“

Či bi se samo eden deséti tao brigali z důšov, kak pa s têlom, blájženi bi bili i zadobili bi korôno vöčnoga žitka. Ali preveč se brigamo za ono, ka samo do groba valá, vnogokrát pa niti tak daleč nê.

„Nišče nemre dvôma gospôdoma slú-

Kí je vero ôdao.

Pripovést, — poslovenčo Flisár Jánoš.

II.

Palásthy Zoltán se je hitro podigávo. Universále včenjá dokončavši, je veliko čést dôbo i za nisterno leto je imánja dugovánja túdi vréd spravo. Znôva je krajine preštímáni gavallêr grátao; nikáki so njemi jáko za húdo vzéli od vere odtúhenje, ali i tó se je hitro pozábilo. Li samo te so gúčali pá znôva od toga, gda je glás zišao, ka si je Palásthy zarôčo Kardoš Olgo, púšpeka sestranico.

Zdá je že vsákí prerazmiti mēno spovédanja zrok; no či so tákši túdi bili, kí so Zoltána milúvali, ár so tó lèpo, níkelko leškoško, kêpešno žensko nê držali vrêdno, ka bi v-Palásthyjovo familío stôpila, že za slabe zevčenosti i nisike stáve volo túdi nê.

Kardoš Olgo so do tēga mao nê jáko prijali vu višje krôge i kak se je zdá že vöskázalo, ka je púšpek rávno on cil šteo doségnoti z-Zoltánom, da njegovoj sestranici z-velkoga iména Palásthyove familie v ednom odvêtki možá správi, šteri Olgi svekli stan položi. Ali Zoltán je nê vzéo na pamet, kak so ga zamrežili. Tak so tó mládo gospô zdá že mogli vu višše tûvárištvo prijéti.

Zoltán je po ženi cêloga dugá vöpláčanje dôbo v herb, tak je indašnji familiski kašteo znôva dao gori zozidati pôleg indašnjega plána, šteroga je v ladi med stárimí pismami naišao.

Vu Palásthyovom kašteli so se znôva na žitek zbúidili indašnji veséli dnévi. Tak Zoltán, kak Olga sta radiva mela veliki táršašág, razveseljávania so se vedno premenjávala.

Zoltán je rad meo mládo ženo, li pomali je záčao na pamet jemati, ka ga ona neprerazmi. Te se njemi je zglásila vu srdci ta prva ža-

žiti“ — veli Jezuš. Ali G. Bôgi, ali Mamon. Zabrali si moremo, kak nájprvle, komi šcémo slúžiti, ár nevêmo, gda do prosili od nás dūšo našo — lahko že tō nôč i vō se vrže z králestva Božega na zvūnêšnje kmico tisti hūdi sluga, ki je zakopo od G. Bogá dobleni talentom — dūšo svojo. — Jts. —

Raztorjenosti.

Na trdnjave stenaj.

„Te pravičen pa z vere bode živo i či se vkraj potêgne, nedopádne se dūši mojoj vu njem.

Ml smo pa nê z tistí, kí se vkraj potegūjejo na skvarjenjê, nego smo vere sínôvje na zadoblenjê dūše.“ (Žid. 10, 38–39.)

Vu raztorjenosti živôčega evangeličanskoga človeka vero dosta skūšávanj približuje. Dostakrát niti nevê, kakda bi se bráno prôti onim nevarnostam, štere njemi vero dosegūjejo. Vu eti redáj pomôč namênimo ponūdití onim, vu kê že teliko zavêdnosti jeste, da svojo vero vu vsem nâstaji obdržati i obarvati ščêjo.

Kakda máš brániti vero tvojo, gájiti i nêtiti njê govorêči plamén? . . . Nájobprvim **potrdjávaj svojo evangeličansko zavêdnost**. V-cérkev hoditi nezamūdjávaj. V-cérkev idi kelikokolikrát ti je li mogôče. V-cérkev hodba ti naj svêtešnji dén

bode. Poslúhšaj z pobožnostjov reč božo i pôleg njê živi.

Zvūpaznostjov prihájaj k-tvojemi dūhovnomi pastéri. Či te ponižávajo, ali zametávajo za volo tvoje vere, povê njemi batrivo z-vūpaznostjov tvojo tožbo i bolezen. — On te z-lübèznostjov poslúhne, potrôšta te, tanáč ti dá i nakeliko je od njega mogoče, srdcá ti pomore, ár je on boži sluga i dūše tvoje variváč.

Znáš písati i čteti. Mogôče tūdi čtêš novine náimre v zimskom vrêmeni; kalendari si zagvūšno správiš. Nékūpūj z-nečistimi románi, z-bláznimi, z-bojdikaj frlikami napunjeni, Bôg zná kakšišté kalendari záto, ár ti ga fal ponūjajo, nego spravi si **Evangeličanski kalendari**, vu šterom vse gorináideš, ka se od ednoga kalendarija želê. Lêpa, dūšopodigávajôča, veropotrdjávajôča čtenjá, šterimi si nevtepêš dūše, neoskrúniš tvoje evangeličanske zavêdnosti. Narôči si **Dūševni List**, šteri se na tvoj račún dáva vō. Spravi si drúge verske; molitvene, pesmene i evangeličanske knige: Pri šteri čtenjê de se ti vera potrdjávala, evangeličanska zavêdnost gájila i osnávala i z Bôgom si lahko vu nji i teda zagovárjaš, gda ti je v-božo hižo idti nemogôče. Vu tê knig správlanji de ti tvoj dūhoven pastér vsigdár gotov na pomôč, samo se li z-vūpaznostjov k-njemi povrni, njegovo srdcé i dveri so vsigdár odprête pred tehom.

Živi právi evangeličanski žitek! Vu pravič-

lostna struna, gda je Olga nemilo tá vrgla vsáko dugovánje, štero je níгда njegove materé biló i štero je Zoltán verno obarvao.

„Vêm je jas tūdi obarjem, — je právila skazliva Olga, — ali zakoj volo bi bilê rávno eti pred očámi?“

Palásthy je záčao lūden gratūvati, od onoga hípa mao, kak je bogat bio; pri príšestni volítvaj so ga za poslanca odébrali.

Málo mi sineki je teda šegô meo praviti:

„Oča ti je samo kôvet, ali tí boš pa minister!“

Vu ednom lêpom risátskom dnévi je Zoltán odgezdo vu marov, vérstvo glédát. Olga je na balkoni sedêla, na šteroga je edno više stô lét staro drêvo nagnolo listnato korôno svojo, máli sinek se je pa pred njôv lôdo, teda je notri stôpo eden inaš i notri je zgláso, ka edna stára ženska jeste odspodi i posoj síli ščê z-milostivnim gospôdom gúčati, nedá se odstraniti.

„Milostiven gospôd je odgezdo, pošli jo notri k-meni, jas bom gúčala žnjôv.“

Inaš je za krátki čas edno stáro, v-ponošénom gvanti oblečeno žensko pripelao notri, štera je nemirovno semtá poglejūvala.

„Zoltán siná iščem,“ — erčê bojazlivo, ali z-punov zavêdnostjov.

Olga jo je vdiljek poglédnola. Nê je vidla njénoga poštenoga obráza, i snegá béli vlási, samo njê prôsti čaren gvant je vzêla na pamet. Nazá se je zapômnila na tō, ka njê je od materé i od brata Zoltán pravo, gda so se eden od toga ovoga odtrgnoli i ka po siromaškom živêjo.

„Siná? — odgovori Olga preštímáno, med šterim je z-mrzlim obrázom mesto pokazala toj stároj ženski. — Doli si sedte i či vam kaj trbê, k-meni se povrnte, ár je tū vse moje.“

„Vse je njúvo?“ Jeli je pa mojega siná lübézen tūdi njuva? — ár se jas samo li k-njegovoj lübézni ščém obrnôti, drúgo neščem od njega prositi.“

nosti, vu istine govorênji, vu trêznosti, čistom živlênji i činênji. Po večeráj si vzemi naprê pesméne knige, evangeliom, molitvene knige i z-familiov vréd popêvajte, čtíte žnji, Bogá moltel Vö spitávaj deco i hiže kotrige, jeli so razmeli i zapopadnoli ta gori prečteta; navči je svéte biblinske hištorije, náimre či nega vu onoj šoli, v-štero ti deca hodijo evangeličanskoga verénávuka včenjá. Či pa jeste, vsákdén skrbliivo opitaj goridáno leckijo i verostúj, da se jo navčijo. Z tém boš njim i sebi hasno. Teda se lahko vüpaš, ka do te deca vu starosti poštvivali, ali ovak se túžno bodeš žalostio, ár boš njim na bremen i nê samo ednók na svoja vüha čüo, ka do ti smrt želeli.

Dobro znam, ka si čeres dnéva vu teškom deli obrúdo i malo vrémena máš na počinek, ali záto Bôgi na díko odločenoga vrémena nemilúj, ár **hi se vu ti boži trüdíjo, njí móč se pomladi, bežijo i neobtrüdíjo, hodijo i nepomenkajo.** (Ežaiáš 40. 31).

Familiski tvoj žitek ti naj bode lépi, da drúgim na peldo slúži. Preklinjanje, kunênje, tatije, praznúvanja, hotlivosti i gnúsnooga govorênja naj nede pri tvojoj hiži, nego pobožnost, dobrotivnost, bogábojazen, lübézen bližnji naj ládajo vnjê. Vu tej se naj vajajo familie tvoje kotrige i tak pokáži vö tvojo evangeličansko bivost, teda se ti nebode trbelo sramotiti. Či pôleg bože právde živêš, nišče te nede pogo-

várjao za volo toga, ka si evangeličanec, prôtomi de te vsáki z-poštúvanjem spomínoao i gučao od tébe.

Gáji tüdi gori tvojo deco za **dobre, vrêle evangeličáne** i Nedopüsti njim, ka bi se drúge vere návuk včili. Gori poišči tvojega dühovnika i prosi ga i vu tom tanáč i on ti bode pôtikazáč. Či jeste evangeličanske verénávuka vučitel vu šóli, on vse tüdi nemore sam odpraviti. Bogá moliti, na evangeličanske návade, na poklánjanje, na církevni sveti dugovánj poštvúvanje ti máš navčiti svojo deco. Spravi si **evangeličanskoga verénávuka včenjá** knige, žnji se navčiš, kak moreš svojo deco na vadlúvanja návuk navčiti. Či dobro peldo dávaš deci, zatô te nišče nebode pogovárjao, či li samo edno kaplo poštvúvanja jeste vu njem proti drúgoga vadlúvanja preštímanji.

Nezamúdno se máš skrbeti, da ti deca vu včenjê konfirmácie návuki morejo tál vzéti i konfirmálivani bidti! Za pristarnoga človeka právimmo onoga, kí je vö star 24 lét. Pristaren je pa on evangeličanec, šteri je konfirmálivan, tó je tó, svojo vero nateliko pozna, da i sam zná razložiti ka verje. Što je konfirmálivani on je v-Kristuša slúžbo stôpo i tak juš má živeti grêhov odpúšćanja svétim sakramentomom, z-Kristušovov večérjov.

Na konfirmáció se je javiti nigdár nê prekesno! Či je vu familiji ešče štoj nê bio kon-

„Pristranno bi vam véndar kaj drúgo tüdi prav spadnolo?“ špotarno právi.

„Jas sem samo žnjim štela güčati, da eden veséli, radosti glás ščëm njemi nazvéstiti. Z-žalostjov, z-skrbnostami smo njemi nê šteli neprilike réditi, ali zdâ v-našem blájženstvi bi njemi tál vzéti nakanili.“

„Tak veliko je ono blájženstvo, ka se deliti naménite žnjim?“ píta Olga.

Stára gospá krotko nadaljáva:

„Blájženstvo je vsáko minuto mogôče razdeliti, li samo bolezen je ona stvár, štera je samo naša. Či ednók nemrem z-sinom güčati, naj njemi povêjo, ka sem njemi naznaniti naménila, ka je brat njegov vu vármegyöva glavnom mesti odébráni za dühovnika, zarôčo si je Mándi Lenko, detinstva svojega zménjajôčo pajdáškinjo, za eden mēsec se bodeta zdávála i veselilo bi nás, či bi Zoltán tüdi prišao i tam nazôči bio . . .“

„Nede ga tá, tó vam že naprê lahko povém. Dokeč jas bodem živêla, tečas on vu jeretnikov církev nestôpi, niti se z-jeretnikov (kri-vovercov) familiov nede túvárišivao, ešče i te nê, či njemi od brata jeste güč!“

Na Olge té okorne reči je te máli sinek povrgao zméno, k-materi se je potégno, i odnut je glédao na tó túhinsko žensko.

Starice oči so se pomali z-skuzami napunile, kak je na pojbiča glédala, siná tégivke je vidla na obrázceci njegovom.

„Naj mi povêjo, — nadaljáva Palásthyojca, nika nemáravša za Olge špotárne reči — ka je naše vadlúvanje *lübézni vadlúvanje*, lübézen pa vse pozábi, vse odpüsti.“

Olga je trepetala v čeméraj, tá plemenitoga srdcá ženska jo je uprav osramotila.

„Ženska, — skriči z-razdrastšenim glásom — ne stojim za sébe dobra, či te z-tém glásom nadaljávali . . .“

firmáivan, zglási ga kak nájprve pri dŮhovniki, ár si brezi konfirmácie li samo *na pô evangeličánc.*

Evangeličanski tvoj sin, ali či samo li naj z-evangeličancem stôpi vu hištvo. Ár li samo prispodobnoga mišlënja so mogôči eden ovoga prav prerazmiti. Hištvo je nê samo tël, nego i dŮš tŮvárištvo (závezek) Bôgi na slŮžbo. Kakda bi mogao tákši hižni pár z-ednim razmênjem popolno Bôgi slŮžiti, šteriva verska občŮtnost se edna od te ove nateliko lôči. ZagvŮšno samo, kak-tak, z-polojna, — ali pa nájvečkrát nikak nê. Nemirovnost i familie cankanje i pernja se gáji v-tákšem živilënji, gde so srdcá nê edne dôbi pred Bôgom. Tam nega sreče, nê božega blagoslova!

Či pa uprav z-drŮge vere záročnikom (záročnicov) ščês v-hištvo stôpiti, ali pa že vu zmêšnom hižtvil živêš, ostani *evangeličánc* (evangeličanka), ne odstôpi, ne povrži svoje vere, nego z-ômurnim *evangeličanskim* občŮtenjem i žitkom navči tvojega tŮváriša (tŮvárišico) na *evangeličanski* pravíc potŮvanje.

Nedáj, neobečaj, nedopŮsti decé tvoje *na tvoje vere škodo drŮgomi vadrŮvânji!* Nedáj reverzáliša! NeposlŮhšaj na rátanje, ár oni nigdár nemajo istine, ki te tvojo vero odati i zavrčti napelávajo, ni te nê, či bi odaje cêna velika vrêdnost bila. Neboj se strahšŮvanja, neposlŮhšaj masni rêči obêtanja, ni nikšega člo-

večega jálnoga zapelávánja i modrŮvanja. „Či je Bôg znamí, što nam more prôti?“

Samô odsébe se razmi, ka či po *evangeličanskom* ščês živetí, áldove tŮdi máš prinášati za vere volo. Pod áldovmi nemislim samo na pênež, štere na knige, na evangeličanske časopise moreš trošiti, nego na dŮhovno aldŮvanje. HŮdoga namenjávánja, tebé nerazmêči lŮdjé se ti norčáli, z-tébe šalo bodo rêdili, či do te čŮli popêvati, vidili te moliti, evangeliom čteti z-familiov. Nesmiš pozábiti, ka so se z-Kristuša tŮdi norčáрили, osmejávali so ga, ka je nê lŮdi, nego božo volo iskao. Špotárjenje, štero je on prenosu je dosta vékše bilô, kak štero boš ti noso. Ali záto se neboj, bojdi zdrzen i batriven! Bôg de ti na pomôč pri znášánji.

Bojdi *řegenjeni, stálen* vu veri! Nevzemi tebi ponŮdjeni drŮge vere knjig, či ti je bár kšenkí ponŮjajo. Od tvoje vere je drŮga nika nê vékše vrêdnosti. Neostavi vadrŮvânje za nikšo márnó prêdnjost, za svetsko vrêdnost; naj ti ponŮjajo bár bôgši stan, bogšo dobro bodôčnost. Znášaj bole trplênje, „ár ka bi valálo človeki, či bi z-cêlim svêtom ládao, ali vu dŮši bi kvár vadrŮvao?“

Nehodi vu drŮge vere cêrkev, nedopŮsti tá hoditi tŮdi tvojoj deci. TŮhoga dŮhá písov nedopŮsti vu tvojo hižo, ár so tá nê k-tebi valón. Z-tém neponižávaš nikoga vere, či svojo za više ceniš. Medverskimi dugovánjmi rázloček činiti li

Starica je ešče eden míli pogléd vrgla na pojbara, z-šterim tak da bi ga kŮšnola i brezi rêči je odhájala.

Za mále pô vôre je Zoltán domô prišao.

„Inaš tak právi, ka me je nikák iskao i tí si ga sprejéla.“

„Iskao te je — odgovori Olga — grozna nesrámnost. Mati ti je bila tŮ.“

Zoltán je oblêdo.

„Moja mati!? I gde so?“

„Odišla je i neverjem, ka bi več esi vŮpala pridi.“

„Tí Olga, i tí si vŮpala tak činiti z-mojov máterjov?“ pita jo Zoltán, zburkajôči se.

„Jeli je pa ona vrêdna milŮvanja? Vêm se je odtrgnola od tébe, ona te je odŮrila za tvojega dela volo, mesto toga, ka bi te, kak mati podpêrala, ár bi se tak šikalo . . .“

„Ešče, či bi zablôdila, — erčé nad njô Zoltán razdrastšeno — ona je moja mati, k-meni je prišla i tí, što se za svêto Madono iskreno

navdŮšávaš, tí si tô činila z-ednov máterjov! Tak je tákša tvoja vera, ka tebi tô dopŮsti?“

„Dokeč bom jas živêla, neščem, ka bi se k-nam blížala. Nebi mogla trpeti, ka bi mojega sineka edna jeretnik stára mati kŮšnola.“

— Olga, ti si meni jáko velko bolezen správila, či tvoja vera tak činiti velí tebi, teda jas tak čŮtim, ka sem se jas nê po pravici spovedao na tvolo vero.“

„K-koncovi tak mislim, — nad njega erčé ostro Olga, z-svoje hiže juš mam koga štê vôdposlati.“

Zoltán je oblêdo na té rêči, ali múčao je, no či je zavêdnost vrêla vu njem. Zdâ je aáčao pametŮvati i previditi, ka v-kakšo krívo stávo je prišao. Zdâ je začao občŮtiti, ka zadene: odati vero, zatajiti vadrŮvânje i drŮgo vzéti gori záto, ár njemi tam svetsko dobrôto ponŮjajo.

I ešče, či bi mogao tô nôvo vadrŮvânje polŮbiti! Ali vu dŮhi se njemi je prôti njemi

samo dosta skúšenjá i veliko zevčenost majôči môdri lŭdjé znájo.

Občŭti se i boj blájženi, ka si se za *evan-geličanca* porodó! Tô vero obari vu sebi i pri familije kotrigaj, kêm stalnêši, bole vrêli *evan-geličane*c bodeš, têm vékše poštenjé bode mela vera tvoja i tŭdi sam tij pred drŭgimi!

(Vzêto z-Sejáčã časopisa.)

„Nevcagaj.“

„Nevcagaj, máli šereg!“ Pred tristo létmi je zišla tá lŭbléna pesem z-srdčnoga Gustáv Adolfa i njegoví tŭvárišov vŭst na prestori Lŭtzen (nemško) zvánom bitji. Pred začêtkom bitja, med trôštóm i cáglóstjov se je vŭpajôč zgláso tē himnuš k-nebeskomi Gospodári. I tá pesem svoje vrêdnosti nigdár nezgŭbi záto, ár človeka vsigdár cáglóst obide, či vidi, ka prôti njemi tŭhe zmožnosti terejo, — i nigdár se nemre k-nikomí drŭgomi za pomôč i trôšt obrnôti, kak k-toj nájvêkšoj i trôšta punoj vretini, k-tomi vsamogôčemi Oči nebeskomi. Či se dnesdén okôli zglédnemo i samo z-človečimi očmi glédamo naš položáj, zagvŭšno se vnogo težkôč i cáglóstipuni skázanj postávi tak vu občinskóm, kak vu svojem posebnóm žítki pred nás. Dnesdén, či se dvá, ali trijé lŭdjé eden z-tim drŭgím náidejo, se njim li hitro na tožbo odprejo vŭsta.

Pred nami je tá vêrstvena kriza, morálnoga živlénja grêhšna bivost, verska nemáratnost, zemelske vrêdnosti nesrámnó zgánjanje, so vse tákša skázanja, štera nas v-cáglóst postavijo.

Ali záto „nevcagaj, máli šereg!“ Te pravičen Gospôd Bôg, kí nás vardéva i kaštiga, nam tŭdi pravico darŭje. Vu hištôriji se boží prst skažŭje i či bár človeča hŭda náklanost, nedopunjenost, divja besnôča do časa k-obládnosti príde i divjá, — prvle — sledi zide žnjé pravice klica i na dobro delo se obrné. Vervati, vŭpati se mámo i tá vera, té trôšt, je že ostro rožjé vu rokáj naši.

Tožba se čŭje zevšê krajôv za neznošeni težkôč žítka. Polodelci se starajo za prídelkov slabe cêne volo, fabrikárje doli zapérajó fabrike, ár nji produktomov nemrejo odati, dosta zevčeni lŭdi nemre dobiti slŭžbe, delavci pa nê dela. Nega penez. — Teški šorš se skažŭje povsud. Srdc britko staranje se čŭje: gda že ednôk nači bode, či tak, ka bode? — I vu etoj tŭžnoj stávi nás tá pesem tŭdi trôšta: „Nevcagaj!“ Samo od sêbe se razmi, ka tó pesem mí tŭdi čŭjemo i ka se naj z-cêle dŭše k-njê pridŭžimo, je potrebno da mámo vero i vŭpanje vu vsamogôčem Bôgi. Vu toj veri čŭda-velka môč jeste! Tá je dála prvím krščanóm vu vrêmeni pregánjanja môč na vôdržánje, ka so za vere volo ráj gori vzéli grozna trplénja, mantrnikstvo, nê so se strahšili krvni sodstvom groz-

odŭrnost pobŭdila, ár je je k-Olgi za prispodobno vido, štere dŭh je vsigdár bole i bole spoznao i nikak je nê mogao prerazmiti tó, ka bi se štoj z-edne stráni, kak nájbole hŭdo držao prôti drŭgím lŭdém i potom z-drŭge stráni z-ništerním „Oča náš i Jas verjem“ molitvami tē grêh doj zmolo. Olga je dostakrát velke svaje, rŭžno protivinstvo narédila, potom je pa naprêvzela čislo i skazlivini krotkím obrázom z-ništernoga zrna z-tá semlénjem se prekrížavša, tak míslila, ka je zdá že v-réd prišla z-svojím grêhom pri Bôgi.

Či duže, Zoltán je vse menje za „sveklo“ držao nôvo vero, i či bi ga nebi sram biló zblôdo vadlŭvati, kak rad bi pobegno z-velke cêrkvi i nazá se povrno vu prôsto málo cêrkev, štero je nespametno zavrgao i štere prôste, brezi vse zvônêšnje ceremônije, k-srdci idôče slŭžbe, so ga tak globoko obhodile vu dŭši i srdci.

K-tomi je ešče prihájalo, ka je njegov položáj vsigdár bole i bole neznošeni gratŭvao.

Tak pŭšpek, kak Olga sta si tak štela žnjím djáti, kak z-edním detetóm; nestanoma sta njemi občŭtiti dalá, ka je žnjidva milošče prišao vu visiko čést i v-dobrobodočnost. Zoltán za toga volo vu srdci oranjeni, je lehkôški žitek záčao živetí, na pitvino i kártanje se je pôdao, tak je mēno dŭšnovêsti naôči metanje vuspáti i tak je nêsamo, násladnost zgánjajôča i zaprávlajôča Olga, nego on sam tŭdi pomágao velko vrêdnost opŭstšávati i zavértivanje hititi.

Ali dokeč je pŭšpek živo, tečas je žnjegove obilnosti mogôče biló imánja ednáki billánc gori obdržati, ali po njegovoj smrti so se vsigdár bole i bole skažŭvala materiálna zmenkanja pri njima.

Pernje, cankanja so se tŭdi nagostê pónávlala med tŭžnima tŭvárišma, te stáre Paláshyoyce neprijétni sprejem, tak da bi začêtek blo onoga tekája, za šterim so hitili proti pogŭbelnosti.

ne sile i ostali so stálni negenjeni verníci Gospodnovi. Či so bár vse zgúbili: „Kinče, tüvárišice, deco, — i k-koncovi žitek.“ I na gáljaj njim je donila z-srdc pesem: **„Potoli se drági Sion, geto je z-tebom Bôg tvoj! Kí je li tvoja obramba i verna tvoja hramba.“** — Ka je naše trplénje k-njihovomi trplénji!? Jeli nevezememo v-pamet, ka smo celo skrb i vrédnost vu ta zemelska položili, — i nezburka se nam srdcé, ka nemamo nebeski kinčov!? — Jeli, či bi i vu vezdášnji vrémenaj prišla sila svedôstvo djáti od vere svoje, kak je tó tim prvím krstšanom, ali očákom naším: požonskim i eperješkim mantrníkom trbelo činiti, — jeli se nebi naišlo med nami več Judášov, kak vu onom vrémeni? — „Nevcagaj, máli šereg“, se onoga šerega dostája, šteri je stálen vu veri, šteri z-vü paznostjov popádne Gospodna zmožno ramo. Té šereg zarazmi, ka, kí Bogá lúbijo, njim vsa na dobro slúžijo! „Vsa“, — ešče i vu vezdášnji teški dnévi. Ár se človeča dúša vu nevôli, vu trplénji sčisti, med vdárci spozna, ka jeste eden drúgi svét tüdi i nê samo ete, vu šterom živémo, — i šteroga pôrgar bidti de nezgovorna radost i díka. Kak je tó pravo eden imeniti pisátel tüdi: „Hvála ti bojdi G. Bôg, ka si i mojega žitka nê nihao brezi moke i trplénja.“

Či z-tákšim poglédom glédamo ona vnôga trplénja, britkosti, štere dosejújejo vezdášnje pokolénje i náimre nás med túhimi verebratmi

ograjene evangeličance, — teda se poménka staranje, zamučí vcaganje naše. Z-etoga dúše i tēla boja se má vösnovati obrpvim stanovito spoznanje našega vgrešénja, — potrebôča pokôre i za tēmi vu Bôgi vü pazen. — Tak se nam zdi, da bi se toga znaménja že skazüvala. Z-toga dühovnoga gibanja vsigdár bole i bole naprê tere dúš ono želénje, z-šterim se približavajo právi, znotrēšnji, dühoven jákosten žitek doségnoti. I tó se samô vu sebi razmi. — Zvön toga nega drúge pôti, štera bi človeka dúšo pomiriti i vö mogla pripelati z-té vezdášnje mreže, štera bi vezdášnje težko krizo i pitanja rešiti spodobna bila, — jedino li Kristušov evangeliom. Zagvüšno je nega! — Záto on šereg, šteri se pod Jezušovov zástavov zbéra, se neboji, ne trpeče, nestráhi se. Nê, či ga li meča ostric strahšüje; Ali se njemi pa zemelska mantra proti, — Ali ga dúše bolezen vražüje — on spunim trôštom spëva švédskoga kralá Gustáv Adolfa nábüdno pesem: **„Nevcagaj, máli šereg“!**

*Boži svéti šereg, nika se ti neboj;
Ár tebi škôditi nemre protivník tvoj:
Či gli neveren svét má prôti tebi boj,
Kristuš sam te bráni, kak vsamogôči voj.*

Po ništeri létí so že tá prišli, ka je toga máloga Palásthya prišestnost rávno tak negvüšna i nestálna bila, kak nigda njegovoga očé materálna stáva.

I rávno tó je Zoltána düšnovést nájbole brigalo i srdcé njegovo trá pilo. Te mládi sinek je že v-tó vrémen prišao, ka se je za njega šolá rivanje skrbeti trbelo, štero je lahkoškomí oči zadosta mišlénja spravilo.

Na eden dén je Olga z-odprêtim písmom stópila v-možá hižo.

„Glej bár, — ercé — dnes sem dobila válas z-Grádca od jezujtov závoda, v-šteroga so gotovi notri vzéti máloga Zoltiva, gledéč premi-nôčega mojega vüca, püšpeka poštenjé.“

Zoltán, kí je od ednoga hipa mao vu dúši zadosta razburjeni bio i koga je nájbole tó bolelo, ka bi njegovoga siná, od domovine lúbézní hírešnje Palásthyove familie odvêtek v-tühinskom orsági osnávlali, jáko razcémerilo, govoreči:

„Kak smêš ti sama vu sebi činiti od mojega siná prišestnosti, brezi mojega znánja?“

Jas več juša mam k-njemi, kak tí, — lo-skáče Olga — ti tak nemáraš za njega, nestanoma samo pri kártanji sediš i zaprávlaš mojega sineka vrédnost.“

„Nevém šteri z-náj zaprávla bole; ali zdá je nê od toga rēč. Sinek nede šô vu jezujtov klôšter nigdár. Bole se naj bojüje, trpí, stráda, či de trbelo, ali na ono krívo pôti naj nezablôdi, štero sem jas nateliko odüro.“

„No pa színeka prišestnost etak ogvüšana bode i že je ogvüšana, ár sem jas brzójavila, ka vütro ideva.“

„Ogvüšana de njemi prišestnost? — odgovorí britko Zoltán — tak, kak moja, od one že stôkrát obžalüvane minute mao, gda sem tvojega vüca rēč poslúhšao. Mojega sineka obarvati ščém od prispodobne nesreče.“

Pozvánje.

Prekmurska evangeličanska šinjorija svoj letni gjüleš junija 29-ga bode držala v-Murskoj Soboti, na šteroga se vse poštvivane gmajne z-tem opominanjem pozovéjo, da vu naprej držani gmajnski gjülešaj svoje zavüpnike odeberéjo i z pravilno obravnanimi napiski oblastšene na gjüleš pošlejo.

REDOVÉK:

1. Ob 8 vöri boža slúžba, za tov offertorium i podpornoga društva nazavüpstva seja.
2. Ob 9 vöri šinjorski gjüleš vu cörkvi.
3. Gjüleša osnov. Napisnika veritelov vö-imenüvanje. Predsednika predgovor.
4. Šinjora naznanenje i toga punktumov razprávanje.
5. Preminočega leta šinjorskoga gjüleša napisnika razprávanje.
6. Distriktualnoga gjüleša napisnika razprávanje.
7. Štatistika.
8. Dijačkoga doma naznanilo.
9. Računskoga stolca naznanenje.
10. Peneznika računđavanje.
11. Podpornice gjüleš.
12. Prošnje i poračanja.
13. Prišestnoga leta gjüleša mesto.
14. Zaključek.

Murska Sobota, 1932. junija 9.

BENKO JOSIP
šinjorski inšpektor.

KOVATŠ ŠTEFAN
senijor.

Gmajnskoga inšpektora odeberanje.

Na risálski pondélek je méla morávská ev. gmajna pod šinjorskim predsednikstvom inšpektora odeberanja gjüléš.

Od risálskoga svétoga Dühá navdéhneni, liki oni prvi risálski svétek svetéči kršćanje, tak so i morávski evangeličanje tüdi „**bili vsi** edne pámeti na ednom mestu vküp správeni.“ Minólo je prvéše nezbiivanje, pernja, mednjimi ládajóče strankarstvo, i z-lépm ednim razmënjem, z hválevrëdnim vküpdržánja nágibom, kak se dobri bratov dostája, so začnoli, nadaljávali i končali gjüléš. Z ednim grlom so si za morávské gmajne inšpektora mlájšega g. Kühár Števana tesanovskoga pörgara i vernika zvolili i odébrali. Tak gosp. Benko Jóžef národní poslanec, šinjorski inšpektor, kak gosp. senior Kovatš Števan, sta vu lépom gövori pozdrávlala tó ednoglasno odeberanje, štero je svedočilo, ka morávská gmajna, në samo poslühša svétoga Dühá reči, nego tüdi pôleg njé čini. Prosila sta gospodna Bogá blagoslov na gmajno i na nôvoga cörkevnoga delavca pozvánje i ôpravice. Nôvoga inšpektora ôsvetno vu čest spelávanje se juniuša 19 ga pred poldnévom ob 11 vöri bode vršilo. K-tomi odeberanju i mi z-etoga mesta gratulálivamo i vse dobra želémo.

„Zagvüšno je velka nesreča bila za tébe, ka je mesto tébe drügi plačüvao za tebov včënjá stroške i drügi te je pomogao vu visiko čest i ka si ti vu veliko vrëdnost notri seo, štero si po svojoj völi zapravo . . .“

„Olga, nedrasti me nepremišleno ! Poslühšaj dokeč mirovno gučim . . . Sinek domá ostáne, jas bom glédao za njega osnávanje ; človeka ščém žnjega zobráziti, naj človek bode, në tak nevolen bábnjek, kakši njemi je oča bio.“

„Zdá ednók si istino povedao . . . Ali lahko gučiš, ka se ti vidi. Za sineka sem se do etiga mao jas skrbéla i potemtoga se tüdi bodem.“

Olga je vödišla, Zoltána je na samoga nihála, pred koga očmi se je znôva odprlo preminóče vrëmen, čüto je, kak náčiši bi lahko bio njegov žitek, či bi toga nesrečnoga stopája nebi včino i zdá že najvëkše njegovo želénje je biló siná mentüvati od prispodobnoga šorša.

I proti večari se je z-tém krepkim gori djánjem povrno domó, z-šterim je vu dühi pred sébe zmálah siná, prišestnost, ka tá nihá do tega mao návaden žitek, ešče ednók de probao delaven i právi človek bidti za siná dobre bodočnosti volo. Z-ženôv je šteo gučati, stanovito je pred njô šteo postaviji i spoznati svoj plán. Nikše prijétno občüténje ga je obhodilo odznôtra, tak ka se je za nôvoga človeka občüto ; v-dobroj völi je šó v obëdnico, ka bi ženo i siná pozdrávlao.

Na stóli je samo eden prestér vido i od neprijétnoga občüténja opádnjeni, je pítao od gori dvoréčega inaša :

„Kapa milostivna gospá . . .?“

„Milostiva so v-časi popoldnévi v-Grádec odpotüvali z málim sínóm“ — je naznana inaš.

Zoltán je krepko düno po stóli z-pesnicov, tak da so se kupice i tanjerje cinkajóč eden k-tomi drügomi vdarili ; obráz njemi je obžáro i tá se je vtégno na pôdi. (Dale.)

Puconsko ev. fárno žensko družstvo.

Puconsko evang. fárno žensko družstvo je áprila 3-ga melo svoje létno rédno správišče. Pred správiščem je bila boža slúžba, štera se je ob pol 10-toj vóri začnola.

Správišče so Rátkai Vera predsednica ódprili z nasledüjôcím govorom :

Poštüvano ósvetno správišče !

Blážení vüzemski svétki zvün té radosti, ka je Jezuš goristano, so nam ešče edno drügo vesélje prinesli stem, ka se je naše žensko drüštvo tüdi goríobüdílo.

Rávno je minolo edno leto, ka smo si premišlávlali na etom mesti, kak bi biló mogóče znóvič nastaviti žensko drüštvo v našoj stároj maternej fari. Ali vüpäjôč se vu Bôgi, ž njegovov pomočjov smo neobtrüdnó delali i nastavili to drüštvo, štero je že dávno bilo nastávljeno ino në 3 dní, kak Jezuš, nego blüzi 3 desetín let je spalo vu svojem grobi. Hvála višjemi Bôgi, itak se je znóvič obüdílo i živé, kak te naš Zveličitel Kristuš ! Žene i devójke naše fare so posvedočile z svojim navdüšením cójstópom, ka pôleg svoje móči ščejo delati v podigávánje verskoga žitka, krstšanske lübéznosti i za prišestjé Božega králevstva.

Či pri etoj prilíki nazáj poglédnemo i pitamo : ka je doségnolo i ka je doprineslo naše drüštvo vu edno letnom tekáji svojega obstoja ; té na tó lehko etak govorimo : Gospodne, nevrédni smo vsé tvoji dobrôt, štere si znami činio !

Pravila našega drüštva so 1931. jul. 15-ga potrdjena od svetne oblásti ; vó so zdrukana i vsáki si je lehko správi.

K drüštvi našemi so pristópile kotrige zevše 17 fárni občin, vsvéküp više 500 kotrig. Med tēmi je edna ustanovna, 449 rédni i 51 podporni kotrig.

Od materiálne bivosti nam pēneznikojca dá naznanénje.

Na rojstni dén naše evangeličanske cėrkvi, na reformácije svétek, smo vu cėrkvi z lépím redovékom hitili pokrepküvat našo cėrkveno ogvüšanost i vrélost, lübézen proti svojim vadlúvánji.

Žalostjov i strsnjeni smo stáli pri našivi dvé vrélivi kotrigi škrinjaj, šterivi je Bóg prerano pôzvao k sebi. V ráni grób se je porúšila

Cipott Iréna z-Predanovec, štera se je pri nastávitvi našega drüštva vrélo trüdíla. — Nanágli je nás tüdi odstávila Kúhar Ana, roj. Vratarič z Puconec. Njéne 3 čeri so našega drüštva vréle čestnice. — Naj bode blagoslovleni spomin tevi vöpreminóčivi med nami.

Z-hválodávájôcím srdcom zaprémo eto leto dela. Blagoslovi Bóg naše drüštvo i vse njéne kotrige i dobrovolne priátele, naj potom vu drügom leti z ponovlenov močjöv i vrélostjov známo odprávlati naše delo i je nadaljávamo od Bogá pomoči i blagoslova sprevájájôč.

Po etom toga pa odprém našega drüštva 1932 létni rédni gjülěš.

Po rázložni formalni določilaj je Kúhar Marija tajnica goriprečtėla zapisnik prvěšega správišča.

Štern Emma blagajnica je dála naznanenje od blagajniškoga šafarüvanje v prvom leti. Navküpnoга notrijemánja je bilo 5952·29 Din. Titán Marija pregledováka je naznánjala, da je pēnezni dnėvnik i račun v popolnom rédi.

Prečteti je zapisnik odborove seje i pôleg toga je sklenjeno, da cštáne létna članarina ista, létno 5 Din. Z-radostjov i zahválnostjov je vzėto na znánje, ka Franko Marija z Puconec sáma aldüje gmáni nóvo křstno posódo. Rávnótak, ka je oblübo darüvati nóvo preprogo pred oltár naš roják, primarij Dr. Kúhar v Ptuj, na 150 létni spomin naše fare.

Zebrála se je edna nóva odbornica za Andrejce vu csobi Lipič Vere. Zatém se je správišče zakijüčilo i se je začno svėtešnji program.

1. Devójke drüštva so pod vodstvom Lokay Elsa vučitelice mílo lepó popėvale na tri gláse edno pesem.

2. Celec Iréna, drüštva blagajnica, je preveč návučno goríčtenjé mēla.

3. Franko Karolina devójka z Puconec je genlivo lepó deklamálivala : „Ta prva íbojna“ — pesem.

4. Titan Jožef šolski ravnátel so dvé khóráli igrali na goslaj, sprevájali so ji na harmuniumi Lokay E. vučitelica.

5. Luthár dühovnik so napřédávánje meli od z križom Kristušovim v prikapčeni stojěči legend.

6. Vljaj Vilma, eta odlična vučenka Sobotške gimnázije, je preveč povídno deklamálivala : Pesem lübézni.

7. Po zaklüčnoj molitvi je popėvani prvi veruš „Trdi grád“ pesmi.

Pri vöiděnji z cėrkvi je offertorium nabėrání na jubileumski fond Gustav Adolf drüštva. Nabráno je 256·75 Din.

Rázločni máli glási.

Radosti glás. „Bôg je obramba i móč naša, vu vsákóm stiskávanji gotova pomôč nájde-na“. (Žolt. 46, 2.)

Naše šinjorije dühovnicke, inšpektorje, kántorje i drügi čestnicke so maj. 19-ga v M. Soboti meli svojo sprotolěšnju spôved, po šteroj so Kovátš Károly slávečki dühovnik vöobslüžávali Světo večérjo. Za tém je konferenca držána, na šteroj je poslühnjeno naznanilo skrbnika D. Dóma. Zagvüšana je podpora (1000+2000 D) dvöma osnovlenikoma St. Andräjske misionске šóle. Razprávljena so pravila družtva Gustáva Adolfa v Jugosláviji i rázločna fontošna cërkevna pitanja.

Morávcí. Znamenitěše dogodtke naše ev. fare na tom mesti dámo na očivestnost. — Naše evang. farno žensko družtvo je meseca februára melo svoje rédno létno občno správišče, pri šteroj priliki so sklenjeni létni račun i za dvě leti nazáj i to za leto 1930. i 1931., to pa zavolo máloga vküprdržánja kotrig, štero se je letos páli malo na novo pobüdilo. Želěmo pa, da bi to vküprazměnje i vrělost kotrig, kak tüdi račun njih vsakši čas se povekšavalo i ne zmánjševalo. Posebno bi želeli, da se pridružijo k tomi družtvi, kak kotrige, ev. ženske z Vučje-gomile, od šterec ešče do segamao ni edne kotrige nemamo.

Zdajšnje čisto blagajniško stanje z koncem leta 1931. je 5.534·25 Din, Med časom novoga preorganizeranja od leta 1929. naprej je družtvo že vödalo na rázne dobre cile 6.000 Din. proti tomi zdá itak má ešče lépo prišparano šumo penez; na to gledoč, da je v začetki leta 1929. samo okrog 4.000 Din. penez bilo. Tak se vidi, da družtvo materialno lépo napredüje, samo več vrělosti je potrebno za okrepitev od morálne stráni.

Pri tej računaj je sklenilo družtvo da letos obdarüje konfirmanduše, štero se je tüdi zgodilo. Na të cio je darüvalo 200 Din., za štero šumo so se kúpile evangeliúmske knige, pa spominski listi. Darüvalo pa je ešče tüdi na Dolnja-Lendavsko cerkev 200 Din. Samo li tak naprej in boží blagoslov ne izostane nigdár!

Obdarüvanje konfirmandušov v našoj gmajni se je na pobüditev ev. ženskoga farnoga družtva letos z lepimi darmi zgodilo. Vsaki konfirmanduš je dobo edno evangeliúmsko knigo, pa

spominski list, štero je vsevküper vözaneslo 648 Din. Tá šuma se je krila z tozadevni fundacij intereša, šteri je naraso letos že na 200 Din.; i z dára ženskoga družtva 200 Din., ostanek je pláčala gmajna sama.

Konfirmácija se je vršila po vüzmi na be- lo nedelo z nebozábnim ösvetnim rédom na de- co gledoč. Konfirmandušov je bilo letos 36, tak prec i lépo število proti drügim letam.

Prav lépi ösvetni dén je doživela gmajna na risalski pondělek světka dén, gda so vsi gmajnarje bili obdani z dárom světoga Dühá i so bili vsi edne vole i pámeti, gda so si na svojem občnom správišči, v navzočnosti g. šinjora Kovats Štefana i g. šinjorskoga inšpektora Benko Jožefa, kak tüdi v velikom račun i vseh gmajnarov oděbrali novoga gmajnskoga inšpektora v osebi g. mlajšega Kühar Štefana z Tešanovec. Pozdrávlamo i čestitamo z srca že enkratno zjedinjenost naše gmajne, kak tüdi pozdravljamo našega novoga inšpektora i njim žele- lomo obilni blagoslov v njuvom delovanji v tom častnom pozvánji! (S.)

V Puconskoj fari je na Prékmuřsko Evg. Podpornico nasledüjõči áldov vküpnabrání: 1) dohodtek vu cërkv i vödjáni podporni ladic 51 75 D; 2) dohodtek mošnje na světek reformácije 54 80 D; 3) offertorium pri podpornoj božoj slüžbi na Trikrálovo 174 50 D; 4) po vesnicaj nabráni áldov: Andrejci 71 D, Bokrač i 28 D, Brezovci 73 D, Dolina 29 D, Gorica 30 5 D, Krnci 18 D, Lemerje 55 25 D, Markišavci 56 D, Moščanci 37 85 D, Pečarovci 17 D, Polana 54 D, Predanovci 45 50 D, Puconci 126 50 D, Pužavci 95 D, Sebeborci 84 D, Šalamenci 35 5 D, Vaneča 70 D. V 17 občinaj je vküpprišlo 926 10 D. Vsevküp je tak darüvano na Podpornico 1207 15 dinárov.

Apáče. Májuša 26.-ga so pri nas Luthár Ádám puconski dühovnik Božo slüžbo držali i Kristušovo sv. večérjo vöobslüžávali. Pesmi so vodili Titán Jóžef puconski šolski ravnátel. Po božoj slüžbi je gjülěš bio držáni. Prišestna Boža slüžba aug. 15-ga bode pri nas.

Düševnoga Lista prišestna dvojna nume- ra augustuša 10-ga pride.

Pošta. Rev. S. Szmodis Perth-Amboy. Z velikov zahválnostjov kvitěramo, ka smo v røke dôbili pēneze za kalendarije i za Düševni List, na šteroga so dáli po eden-eden dolári: Kološa Jožef, Haššai Šándor, Kuzma Jánoš, Kardoš Já-

noš, Vajda Šándor, Proszics Ádám, Szvétec Peter, Roudi Jánoš, Zrinszki Imre, Zakocs Franc, Šinkéc Šándor. Z lübezivim pozdravljenjem!

Gornja Slaveča. Po z'átoj knigi so darivali na našo cërkev sledéči: Fártek Franc z Serdice na spôm. † tív. 50 D., Konfirmándušov áldov 100 D., Kisilák Šándor z tív. G. Slaveča 20 D., Vidonja Béla z tív. Dol. Slaveča 20 D., Ropoša Béla z fálb. Gor. Slaveča 20 D., Hajdinják Lajoš Dol. Slaveča 20 D. — Vsê dárov Oča naj blagoslovi ete áldove, šteri so z nojom lica správeni! Boža milošča naj počiva nad etimi daritelami! — Prosimo nadale dáre na cërkev!

Gornja Slaveča. Na Podporno družtvo je vküper prišlo letos vu našoj fari po občinaj: Gor. Slaveča 92 50 D., Nuskova 64 D., Večeslavci-Pertoča 47 D., Serdica 49 50 D., Gornja Lendava 41 D., Dol. Slaveča 86 D., Vidonci 23 D., Sveti Jurij 25 D., Sotina 107 D. Šolska deca so vküpedáli 125 50 D. Offert na trêkrálovo 44-30 D. Vsevküper prišlo letos vu našoj fari na Podpornico 704-80 Din. Naši konfirmanduške so aldüvali na spômenek 100 létnice obstoja Nemškoga Gustav-Adolf družtva 176 Din. — Bôg naj blagoslovi ete dobročinitele!

Dári na D. Lendavsko evang. cërkev v Püconskoj gmajni: Sebeborci — Luthár Károl 100 D; Celec Štefan župan, Benkič Ivan, vd. Rátkai Vilma 50 50 D; vd. Kerčmár Julija, Škalič Štefan, Rituper Eva mlin., Luthár Janezova 30 - 30 D; Luthár Déneš, Barbarič Marija, Barbarič Viktor 20 - 20 D; Novak Franc, Rituper Józef, Barbarič Gergor, Cipot Franc, Luthár Károl (št. 3.) 15—15 D; Norčič Kata, Bedök Ivan, Horvat Janez, Novak Józef, Šiftar Štefan, Veren Štefan, Pozvek Franc, Žibrik Janez, Škrilec Ivan, Péček Mihal, Cör Jožef, Šiplič Štefan, Mikola Štefan, Podlesek Štefan, Lutharič Józef, Kardoš Ivan, Škalič Janez, Slivnjek Franc, Šftar Franc, Roudi Ana, Luthar Jožef (št. 3.), Luthar Gergor, Flisar Ana, Luthar Matjaš (51), Kerčmar Fána, Gergorec Eva, Luthar Matjaš (29), Bejek Leopold, Kodila Štefan, Luthar Jožef (90), Novak Jožef, Fartel Károl, Barbarič Štefan, Dervarič Janez, Banko Franc, Péček Janez, Baler Štefan, Baler Franc, Banko Vince, Čarni Imre, Banko Ivan, Žibrik Verona, Tkauč Štefan, Železen Franc 10 - 10 D; Cug Matjaš, Barbarič Marija, Vogrinčič Janez, Péček Trejza 6 - 6 D; Bölec Kata, Maček Ana, Ferčko Janez, Janža Štefan, Cipot Jožef, Bedök Franc, Vučkič Józef, Mikola Franc,

Škrilec Štefan, Vagner Józef, Kološa Ludvik, Kološa Jolan, Gergék Józef, Bánfi Štefan, Cör Ludvik, Čarni Franc, Podlšek Vince, Šiftar Géza, Nemeč Józef, Luthár Štefan (18.), Horvat Matjaš, Horvat Štefan, Šiftar Franc, Bánfi Ivan, Podlšek Károl, Čarni Franc (70.), ml. Baler Janez, Šinkec Adam, st. Baler Janez, Kološa Janez, Grof Ludvik, Banko Štefan, Bertalaaič Jožef, Pocák Janez, Kerčmar Józef, Huis Józef, Pavlič Franc, Hari Jožef 5—5 D; Pápič Aleksander, Horvat Marija, Šebjanič Peter, Horvat Julija, Janža Jožefova, Banko Zoltan 4—4 D; Huis Ana, Luthar M., Golob Jožef, Škerlak Kalmanova, Baler Vilma, Banko Ivan 3—3 D; Mekicar Franc 2 D, Knar Károl 1 50 D, Podlšek Ivan 3 D; vsevküper 1.207 Din. Pobéráč Celec Štefan župan. — Andrejci — Rátkai Edmund učit. 100 D., Gergorec Mikloš 20 D; Horvat Ivan, Kalamar Matjaš, Mikola Verona, Kúčan Lina, Lanšček Šándor 10 - 10 D; Gergorec Kata 15 D; Gomboc Janoš 8 D; Kološa Etelka, Vratar Erna, Divják Fána, Kranjec Roza, Hari Jožef, Žilavec Franc, Kološa Janez, Kološa Štefan, Kološa Jánoš, Malačič Štetan, Kološa Adam, Kardoš Adam, Kardoš Jánoš, Kukujca Lajoš, Terplan Jožef, Kódila Jánoš, Lipič Adam, Gergorec Ivan 5—5 Din; Mikola P., Žilavec Šándor, Kološa Jánoš, Gomboc Jožef 2—2 D; Malačič Lajoš 4 Din. Vsevküper 300 Din. Pobéráč Horvat Ivan župan. — Vsem dobrodüšnim daritelom i neobtrüdnim pobéráčom najlepša hvála. — Šk. düh.

Samovolni dári na goridržanje i razširjavanje Düševnoga Lista: z-M. Sobote: Seršén Ivan 10 D, Vratarič Jožef 10 D, Flisar Lajoš 5 D, Jarnevič Peter 10 D, Lotrič Rudolf 10 D; z-Renkovec Horvát Lajoš 10 D; z-Gederovec Kránjec Peter 10 D; z-Tišine Žökš Aleksandrova 20 D; z-Gradišča staréši Flisar Števan 10 D; Grabar Šándorova Čakovec 5 D, Persa Ana Polana 5 D, Szinic Lajoš Osijek 70 D, Petrian Kalman Šalamenci 10 D, Pápič Franc Morávci 5 D, Boldžar Števan Šalamenci 5 D, Kováč Franc trg. Puconci 10 Din. — Radi bi nadaljávali. Srdčna hvála!

Dári na Dijaški Dom. Z-Renkovec pri Horvát Lajoša gostüvanji sta Cipot Jenő i Kúhár Iván družbana med svatami vküppôbrala 60 dinárov dobrovolni dárov. Hvála tak pobérávcem, kak daritelom. Z Amerike Elizabetha Lucu Šándor v-G. Petrovci rojeni 10 dinárov; Kúhár Mária poštarica Puconci 50 din. Srdcá hválimo.

Dári k nespřhlíivomí venci v spomin na Luthárovo Flisár Šarolto za Dijačkoga Dóma štipendij: Žganjar Karolina Vaneča (Francija) 10 D, Škrilec Béla G. Radgonja 10 D, Berke Kálmán Pužavci 5 D, Škrilec Zoltán Brezovci (Montevideo) 20 D, Fujs Rudolf ženov Šalamenci (Francija) 10 Din. — Nájsřčněša hvála za té korine pošřtŭvanja!

Turobni glási. V ednom mēseci nas je pá veř dráži dŭš ostavilo i ništerne so celó veliko vŭtlost nihále za sebon. Májuša 17-ga je po velikoj svojoj starosti, vu 90-tom leti mĭrovno zaspála vu Gospodni Nemeč Ilona, roj. Miholič v Sebeborci. — Isti dēn je ostála mární svēt Dšuban Marija, roj. Veren v Morávci, stara 40 lēt. Lēta njēna so po tŭžnoj pŭti dolitekla. Komaj poldřŭgo leto stara je zgŭbila očovmater svojo, zdá je pa že dvē leti betegŭvala. — Máj. 21-ga je dolivzéo te vsamogŭči težki križ 20 lētne rŭncsti i 40 lētneho vdovinstva z Čarni Judite, roj. Horváth v Morávci i jo je pŭzvao vu svoj mēr, vu njēne starosti 74 leti. 8 decé njēne jo žalŭje. — Liki korina od silnoga vihéra, se je vřrla māj. 22-ga vu cvetji svojega žitka Zvér Terezija, roj. Žganjar na Vaneči, stara 32 lēt. — Po veř lētnom betegŭvanji je māj. 31 ga odišao vu bŭgši svēt Vratarič Jánoš v Nemšavci (na Hidvégi), star 64 lēta. Jáko delaven, skrben vért je bio, nikomi krivico, vsákomi li pravico činēči. — Verna tŭvářišica, dobra mati, lŭblēna sestra: Flisár Ana, roj. Kumin, je nihála tŭ v Šalamenci jun. 4-ga svoj prijēten zemelski stánek i se je odselila k svoje dŭše Odkŭpiteli. Samo 54 lēt je živelá na etom svēti. — Daleč poznáni, preštĭmani, lŭblēni mŭž, imenitni kmet, bodonske fare 16 lēt kurátor, predsednik župe ogengasilcov: Bác Šándor v Štrŭkovci nas je ostavo jun. 3 ga, star 64 lēta. Liki zdrzen rást, vsákomi vihéri protistojēči, tak krepkoga tēla je bio on i nesmileni beteg ga je itak v pár tŭjdnaj vkŭpstrŭ. Ah, kelko lēpoga i hasnovitoga dela bi on znao ešče odpraviti i na našo veliko bolezen, ga že nega veř. Velka vnožina lŭdi je ga sprevájala na njegovoj slēdnjoj pŭti. Bio je tŭ sprēvod, kakšega rēdtko vidimo v naši vesnicaj i šteri je svedočo, kak je bio prilŭblen pokojni Bác Šándor pri vsem lŭdstvi. Pri njegovoj škrinji so stáli brezovski, lemerski, pužavski, strukovski, zenkovski, bodonski, vadarski

i beznovski ogengasilci. Strukovski ogengasilcov igre khoruš je pri žalnoj hiži, na pŭti i brŭtĭvi žalostne pesmi igrao pod vodstvom Bako Károlya, šolskoga ravnátela. Slobŭd sta držála Šiftár bodonski- i Luthár puconski dŭhovnik. Vu imēni ogengasilcov so pa Bako Károly vzéli z srdcá zhájajŭči lēpi slobŭd od drágoga, nepozáblenoga Bác Šándora. — Po prelēpoj starosti, po trŭda punom, ali sadarodnom žitka bežáji je zřok pŭsto plŭga priloče jun. 6 ga v Lemerji Godina Števan, star 81 leto. Gospodin Bŭg je jáko milostiven bio prŭti tomĭ svojemi vernomi slugi; obiŭnao ga je vu telovni z lēpim napředŭnjem, vu ti dŭhovni rávnotak; vēm je te pokojni svojega imēna siná mogŭči bio postaviti vu Gospodnove gorice delat, vezdášnjega dŭhovnika G. Petrovske fare. Prežalostno je li tŭ bilŭ pri sprēvodi, ka sin dŭhovnik je za volo svojega betegá nē mogao sprevoditi po toj zádnoj pŭti svojega drágoga roditela, ki je njega telikokrát sprevájao i vozo po dŭgi potáj vu šolē. Ali vu dŭhi je sin dŭhovnik stanovito z etov molbov sprevájao svojega lŭblēnoga ájto: „Blagoslovi vas Bŭg i obari vas! Presvēti Bŭg lice svoje nad vami i boj vam smileni! Prizdigni Bŭg lice svoje na vás i spravi vam mir! — Jun. 8-ga je ostavo po dugšem vehnenji ženo i deco, brátjo i vso zláhto: Barbarič Števan v Brezovci, star 62 leti. — Naj májo eti vŭpreminŭči sladetek grobski sēn i blážno gorstanēnje!

Puconska fara za Apačko raztorjenost. Z bláženov radostjov skoznŭjemo znŭvič, ka vernici Puconske fare lŭbĭjo i podpérájo te slabēše. Vu zádnoj zimski mēsecaj so Apačke raztorjenosti odposlance lŭbezniivo sprijali i njihova nakanēnja pŭleg svoje mogŭčnosti napřepomágali, znájŭč, ka so se vernici Apačke raztorjenosti nē z-svoje dobrevŭle odlŭčili na tŭ, ka si v etom težkom cajti molitvárnico i pokopálišče sprájajo, nego potrebčina je je presilila na tŭ. V puconskej fari so nasledŭjoče dáre dŭbili: 1) Puconci 1027 D, Puconska posojilnica 500 D; 2) Gorica 294.5 D; Brezovci 434 D, Brezovska posojilnica 500 D; 4) Lemerje 371 D; 5) Pužavci 326 D; 6) Predanovci 399 D; 7) Polana 262.5 D; 8) Pečarovci 339.5 D; 9) Šalamenci 415.5 D; 10) Sebeborci 598 D; 11) Markišavci 202.5 D; 12) Vaneča 389 D; 13) Mošćanci 269 D; 14) Andrejci 188.75 D, 15) Dolina 152 D; 16) Bokrači 113.5 D; 17) Krnci 71.5 D; *vsevkŭp 6853.25 Din.* — Z toga vŭpokázanja prežŭtĭmo, ka gde je bila toplēša lŭbēzen i vkŭpčŭtje. Vernici Apačke raztorjenosti po etoj pŭti odpošlejo zahválnost svojega srdcá vsem tĭstim, ki so z kakšĭmkoli dárom pristŭpili njim na pomoč i prosĭjo vsamogŭčega Bogá, náj pláča tŭ nazáj mesto nĭj ednomĭ vsákomi stŭkrátno — jezerokrátno!